

LA TUIES

—I tot s'ho diuen per telèfon, amb el seu senyor?
 —No, hi ha coses que ens les diem per cable.

DIARIO SEMANAL, PLUMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

¡Nuestro programa de actualidad, economía, rápidos en los encargos y a vivir como se puede!

Rufasta, que esta semana se nos hace el remolón, explica con gran detalle un cuentecillo feón.

En vista que no me habéis mandado pafias y estoy condenado a ostracismo, os voy a decir un chiste malo. ¿Sabéis en qué se parece un guenyo a un rincón de Montjuich? En que éste, Miramar, y aquél, mira-mal.

¿Conque han cerrado el "Royal Concert" porque allí se cultivaban las lenguas vivas y aquello parecía la torre de Babel? Me alegro por la Academia Massé, que ahora tendrá un competidor menos, en eso de enseñar el francés. ¿Cuál es la rata más sabia? LA RATA-GUARDIA, servidora de ustedes. Este no os lo cobro, porque me lo dijo el Amo, un día que estaba de antejo y había ido de señora. Recaditos a la Carmen Flores, y decidle que si siente la nostalgia árabe, en la Reunión está Abd-el Krim.

¿A que no encertáis quién es el artista de cine que no se equivoca nunca? Ricardito Talmadge, el preferido de las señoras, que tiene una hermana "Norma". ¿Ya habéis ido a arrambar al "Capitol"? Cuidado, que van muchas niñas del diez de Tallers-Street y es cosa de no badar.

Para que no digáis que no os cuento ringún cuento, allá va uno de alemán, que tiene más miga que un pan de dos kilos. Verán, verán. Me lo ha contado una teutona (esto de teutona, no es ninguna cosa fea) vecina de casa, que es una jamba que está de aquello más bien. Eran dos fa-

miliás muy amigas, así como Alba y Romanones en tiempos del antiguo régimen. Bueno. Y como el chico de una de ellas estaba que bebía los vientos por la chica de la otra los padres de éstos decidieron invitar al novio y a sus papás para pasar el verano en una torre que tenían en Montegato, subiendo a mano izquierda. A propósito: ¿cuál es el ama que gusta más a los obispos? El ama-tista. ¿Es malo? Os lo cambiaré dentro de una estonita, no padezcáis.

Pues, sí. Las dos futuras suegras estaban encantadas de los amoríos de sus vástagos, que estaban más encaramelados que la Raquel y Gómez Carrillo cuando eran jóvenes. Cada noche salían al jardín, en donde el novio tenía casi siempre el capricho de hacer aguas menores sobre la arena.

—¡Mire usted! — decía la madre del chico—. ¡Cada día escribe el nombre de ella! ¡Lola!

Y las dos comadres se regocijaban ante la perspectiva del matrimonio.

Cierto día en que los dos tórtolos se habían estado arrullando con aquel entusiasmo, salieron al jardín las dos señoras.

—¿Ve usted? — dijo la madre del novio —. ¡No se ha olvidado de escribir el nombre de su hija de usted!

La madre de Lola contemplaba la curiosa inscripció.

De pronto, levantó los brazos al aire, y con aire

de profunda sorpresa exclamó:

—¡Cómo! ¡Si no es posible!

¡Sinvergüenza! ¡Puerco! ¡Fabricante de papel de barba! (1)

—¿Qué le ocurre a usted?

—¡Qué quiere usted que me ocurra! ¡Que esta letra no es de su hijo!

—Pues ¿de quién?

—¡De mi hija!

I vet ho aquí: ¿Ustedes no le encuentran gracia? Ya les he dicho que es un cuento alemán de aquellos que hacen efecto al día siguiente, como el agua de Carabaña.

Rufasta.

Cuentacorrentista (2).

(1) Quería decir: Guarro. (N. de la R.)

(2) Quiere decir que cuenta los cuentos corriendo. (N. de la R.)

COSAS DEL DOCTOR HULL HERA

Un amigo nuestro, que por cierto se dice Tiburcio, nos ha contado que el especialista en enfermedades de los ojos, doctor Hull Hera, es una especie de manefa. Figúrense que nuestro amigo estaba fornicado de la vista y acudió al especialista. Este le miró, le revisó y le dijo que no tenía nada. ¡Y miren si el hombre está mal de los ojos que hace la mar de tiempo que por más esfuerzos que hace, no vé un duro por ninguna parte!

PROTESTA INJUSTA

Un apreciable suscriptor — nosotros no somos

menos que *El Noticiero* — nos escribe protestando de que sea tan malo y deficiente el alumbrado de la calle de La Luna.

Hemos consultado el calendario del payés y hemos visto que la luna está en cuarto menguante, por lo que creemos que nuestro comunicante no tiene derecho a reclamación alguna.

NOTAS CINEGÉNICAS

Se asegura que en breve se filmará en Parets una superproducción de lujo con Jaime Borrás y la Elena Jordi, rotulada en catalán por un rival de Renzo, y titulada: *El pecat de mamá*.

Si se confirma la noticia, será cosa de alquilar y mojar sillas. Ya hi pueden subir de pies.

Entre las bellezas femeninas que van a acudir al concurso de la Fox figurarán, con toda seguridad, el señor Ugarte y dos de sus secretarios, llamados *La Miraflores* y *La Pelagatos*.

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Continuen els grans èxits de l'espantant comedia galant, adaptació de l'AMICHATIS

Les milijes virtuts

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Novel·la blanca

ELS traductors de les novel·les dites "blanques" franceses, se n'han de veure un embull, en adaptar els textos originals a l'espanyol.

A continuació, servidor i xafarder, reproduïx uns quants paràgrafs de varis volums extrets d'una biblioteca parisenca, que, segons el prospecte, es pot posar a totes les mans:

—Sí! — diu una noia que està sense feina i a la que una amiga aconsella que s'amistanci amb algú —. A lo millor, tens un descuit i et fan una criatura...

Un altre:

"Ivette, revelada de joveneta en l'amor fisiològic, havia trigat molt en acostumar-s'hi. Al principi, li feia el mateix efecte repugnant que, de petita, quan l'obligaven a empansar-se una cullerada d'oli de fetge de bacallà..."

Hi ha que suposar que els amants d'aquesta Ivette, no debien pas anar per les vies legals.

I va la darrera, per avui:

"Ella era una noia delicada, innocent, pudorosa, sentimental. Va conèixer l'Eduard al restau-

rant on anava a sopar. Van simpatitzar. Ell li va demanar relacions. Foren promesos tres mesos. I vingué lo inevitable. Un dia, la joveneta anuncià a l'Eduard que estava embarassada..."

Blanc, completament blanc, tanmateix...

El nou ric

COMPTI els compassos, Lianeta, compti els compassos — diu el mestre de solfeig a la filla de don Sever, un nou ric dels de bona llei.

I don Sever, que està assentat en el saló llegint els diaris, exclama amb certa indignació:

—I per què els ha de comptar? No ve d'aquí, home, no ve d'aquí, que per alguna cosa som bilionaris!

La partiquina

LA Francisqueta, una ex raspa que ara fa de partiquina en una revista, entra furiosa a la seva camareta.

—Què tens, què et passa? — li pregunta una companya de penes i fatigues.

—Que he dit al director que m'afegís quelcom d'interès en el meu paper, perquè és molt pocasolta, i m'ha dit que m'autoritzava a excursar-me mig pam el vestí!...

Un èxit complert

TORNEM a parlar de la radi, però, aquesta vegada, seriosament.

Una radiemisora dona, per capitols i llegida pel

seu propi autor i particular amic nostre, senyor Rendon, una novel·leta molt truculenta que es titola "Montserrat".

—I què? Es interessant? — vàrem preguntar l'altra nit a una damisel·la que col·locava els auriculars damunt dels seus cabells daurats.

—Molt! — ens va respondre —. Ahir a la nit sols, hi varen haver dos morts i un suïcidí!

L'Hortolà de Sant Boi

ADMINISTRACIO, MOLTA ADMINISTRACIO!...

La que em va passar a Burdeus? — continuà en Costa, engolint àvidament el daurat contingut del bock de cervesa —. Aquella sí que és digne d'ésser contada!

—Què esperes, doncs? — exclamàrem tots a una, pendents de l'agradosa verbositat d'en Costa, habilíssim narrador d'històries picants.

—Ara, res: ja no espero res; aquell dia sí que esperava, i amb veritable engúnia, que esperava.

—Alguna xavaleta, eh?

—Ca, home, ca: el cotèl, el quint cotèl, que feia mitja hora que havia demanat i que el moço no acabava mai de servir-me. Tots sabeu que és precisament en el quint cotèl, que un comença a saborejar la delícia d'aquest nèctar.

—Vinga, Costa, vinga!

—No corris, que ja hi arribarem! Per fi, va venir el cotèl. Glop a glop, vàreig anar-lo engolint, i quan estava ja a punt de demanar-ne un altre, va sentar-se davant meu, en una taula propera, una dona. He dit una dona? No: un àngel. Ai, la mare, quina dona!

—Sí: alta, plena de carns, morena...

—Calla i no siguis ximple: baixeta i apretada de palpissos, rossa, ulls blaus, pèl negre...

—En què quedem? No havies dit que era rossa?...

—I això què té que veure? No he dit també que s'havia sentat davant meu?... Quina faldilla més curta que portava, aquella nineta! Rea, que en contemplar-la, ja no vàreig recordar-me més del cotèl. Aquell panorama era molt més interessant que tots els sibaritismes de l'alcohol. La vàreig mirar: va somriure. Li vàreig picar l'ullet: ella es va reparar en el seu seient, em va oferir la resta del panorama i, a un signe d'interrogació meu, va contestar-me amb un d'afirmatiu.

—Moço! — vàreig cridar.

Aquesta vegada, contra costum, va acudir amb gran diligència.

—Quant vos dec?

—Cent quinze francs, senyoret.

—Eh? Que vos heveu tornat boig?

—No, senyoret, el compte és exacte: quinze francs dels cinc cotèls i cent francs per aquella senyora tan bufona.

—I vos què hi teniu que veure, amb aquell angelet?

—Oh, és la meva senyora, i jo li porto l'administració, sap?

Petit Grill

—Miri, senyora marquesa: per la meva obra, necessito que es tregui tota la roba.

—No pot ésser; tots els amics del meu marit em reconeixerien de seguida.

—Es veritat que has guanyat tants diners a borsa?

—Sí, noia: ahir em varen baixar molt, però avui, tots els meus valors han reaccionat.

—Ja ho celebrarem!

ESTA CLAR!

EN Feliuet, feia dies que no es trobava bé i no tenia gens de gana. De res no li servien els acurats cuidados que la seva espaterrant costella li prodigava. Havia perdut les ganes de menjar i ni els saborosos plats que la Teresina — la seva dona es deia Teresina — li preparava, lograven despertar-li el desaparegut apetit.

—Però, home, fes un esforç. Mira que d'aquesta manera, te'n vas de cap al cementiri...

—Ja ho sé, però, què hi vols fer, si no tinc gana?

—Però, per què no vas a veure al metge?

—Sí, és veritat... Demà hi aniré.

I en Feliuet, tot pansit i ullerós, es dirigí cap a casa del metge.

—I doncs, Feliu, què et passa? Quina en tens ara? — li preguntà afectuosament aquest.

—Home, ja veurà. No em trobo gens bé. Menjo menys que un pardalet, i, malgrat això, dormo més que una marmota i em sento més trist i decaigut que una granota vídua...

—Home, home, bé és prou complicat, et teu mal, però, escolta, escolta: vols dir que no t'aniria millor que anessis a que et visités el veterinari?

Q. K. Boja

INGENUITAT

FEIA una bella estona que el "Xatet" a la porta de llotja, estava clissant un mocador de seda que sortia temptador de la butxaca de l'abric de don Rafel, un opulent banquer que conversava amb un antic client.

Aquell mocador el tenia torrat, al pobre "Xatet", perquè el fred apretava i li feia falta alguna cosa per embolicar-se el coll. Però, don Rafel no s'estava mai quiet i el marrec no s'atrevia a llançar-se. Per fi, en un moment que li semblà oportú, es tirà a fons, però amb tan mala ombra, que l'amic que parlava amb el banquer, el va enganxar infraganti.

—Tu, lladregot, deixa aquest mocador, desvergonyit!

I don Rafel, que tenia un cor com una catedral, exclamà en tó benèvol:

—Deixi'l estar, pobre marrec! Així comencem tots, en aquesta vida!

Un Enter

—No busca pas el número 9 d'aquest carrer, jove? Precisament, jo ara hi vaig!

A VUI anem a parlar una estona amb molta serietat. LA TUIES rendeix un humil i sincer homenatge, no a un home: a una escola, a una ciència, a una gorra: als "Artículos Numerados". I diem "una gorra", perquè sense gorra, sense el rètol de presentació que ostenta la gorra, queda l'home, i nosaltres no som com les meques de poc preu, nosaltres despreciam l'home. Ben al revés d'en Retana, per cert.

No l'heu vist mai, pel carrer, al "Numerado" major? Ell és el grau 33 de la lògia numèrica; ell, amb la gorra posada, ho representa tot, ho enclou tot, ho numera tot. Sense la gorra, "no hay caso". Amb la gorra treta, queda l'home, que així recobra el seu estat civil. L'anar de gorra per aquest món, és la base de la ciència del "Numerado" major.

La ciència del "Numerado" és infusa, però és ciència. Hi ha dues maneres d'ésser "Numerado": per presentació i per representació, que és més que presentació. Per representació es queda catalogat "Numerado" pel sol fet d'aparentar externament que s'és alguna cosa: municipal (amb l'uniforme), caçador (amb l'escopeta a coll), general de divisió (ostentant els entorxats), llegidor de "La Vanguardia" (amb el diari a la mà), però en quant deixen d'exhibir-se els signes externs de representació, llavors cal ésser "presentat" per ésser "Numerado" actiu.

La presentació ha d'ésser feta amb tota regla. Res de precipitacions.

—Com se diu, vostè?

—Pau Talós i Carcamal.

—Doncs, des d'avui, es dirà 43-86.

—O bé, ja veurà, és que el meu pare...

—Res de pares; vostè, des d'ara, no és un fill: és un "Numerado". Vostè és producte d'una operació de càlcul.

—Renal?

—No, senyor: científic.

Una volta presentats, ja ningú en aquest món ni en l'altre vos pot pendre el número. Sou un factor numèric intangible, encasillat i fixat per "in eternum". Copèrnic ho digué ben clarament: "A ver: que venga un número..." I aquell "número" no era res més que un home, que deixava d'ésser home en el moment que el feien número. Després vingué lo del descobriment d'Amèrica, i... "Colón, Colón, treinta i cuatro..." Es inútil: els números no fallen. Més tard, ja sabeu que moltes "cases" varen adoptar la designació numèrica. Així, per exemple, quasi sempre diem: "Has anat al 6?" "Vols venir fins al 70?" "Al 12 hi ha palla noval" I després de dir això, al cap de poc temps, afegim: "Has provat el 606?", o bé: "Creu-me que el 914 no té rival!"

Així, doncs, res de paraules: números, i per damunt de tots, com un símbol; el número màxim, l'incomensurable 69, que com tots sabeu, va ésser any de grans renovacions i de revoltes idealistes.

Amics de LA TUIES, cridem tots a una: "¡Salud y numeración social!"

El número, és l'idioma del pervindre. Res d'esperanto ni mandangues lingüístiques: números, números, que l'aforisme ja ho diu sense embuts: "números canten".

Sembla que el nostre gran inventor d'aquesta ciència magníficament metoditzada, té el projecte de demanar a la Societat de les Nacions que siga admesa com a oficial la seva manera d'expressar-se, i així s'hauran acabat els embolics bàbel·lics que ara regnen a les sessions, perquè en quant un orador s'aixequi i digui amb gran energia:

—3-6-9.
L'altre contestarà immediatament:
—Qui juga a dar pinyols?
I el president exclamarà, donant per acabat l'incident:

—Si m'atrapes, vint-i-quatre.

—Es inútil, noia: si no et fas presentar, no farem res. Per parlar amb mi, s'ha d'ésser "Numerado".

DESCONSOL

QUAN Isabelina llegí els quatre mots que el seu marit havia deixat en sobre clos damunt de la tauleta de nit, va quedar com entontida. El cop era realment un xic massa fort: "Quan et despertis, ja seré lluny, molt lluny. Afers desgraciats m'obliguen a pendre aquesta fatal resolució. Fins a mai més. Perdonam'!"

Isabelina, sentada al llit, tèrbol encara el cervell per la nit d'insomni que acabava de passar llegí repetides voltes la laconica lletra, sense arribar a copsar, de moment, tota la punyenta amargor d'aquelles paraules, que ballaven davant dels seus ulls ensonyats una estranya dança de foc-follets. De sobte, un crit estrident sortí dels seus llavis i caigué damunt del coixí, plorant amb desconsol infinit.

—Ramon!... Ramon meu!...

la seva testa, deliciósament, daurada, s'aclofà en la blancor immaculada dels llençols.

—Jo en tinc la culpa! Jo en tinc la culpa!... El feia gastar massa! És horrible, horrible!

De sobte, com si una ferma determinació hagués fet presa en ella, apretà el polsador i cridà:

—Roseta! Roseta!...

I tornà a plorar desesperadament. Passaren uns minuts. La Roseta, la minyona, no contestava.

—Haurà sortit — pensà l'Isabelina, però insistí —: Roseta!... Roseta!

El més absolut silenci fou la resposta a les seves paraules. Isabelina donà un cop d'ull al diminut rellotge pulsera que tenia en el joier de nit, i com una sombra lliscà del llit amb pesada lentitud.

Estava aturdida. Es tirà una bata al damunt, i en sortir de l'alcova es deixà caure mig d'esma en una cadira.

—Mort!... Pobre Ramon! — mormolà encara; i a pas lent, s'adreçà al quartet tocador:

Sentada davant del mirall, esperà que la banyera estigués punt. El seu cervell no coordinava idees; divagava, es perdia entre núvols incerts i llunyans. De tard en tard, la seva destra acariciava algun rinxoll rebel que li enlletgia el rostre de verge de Murillo i, d'esquitllentes, pegava una ullada al mirall com per convencè's de què el floc de cabells daurats havia quedat amb la desitjada coqueteria.

Quan la banyera estigué a punt, s'hi apropà amb displicència i es submergí en l'aigua tibia, quedant tot el seu cos en un abandó i una laxitud beatífica, en sentir-se acariciat pel bany retornador.

Pobre Ramon!... — sospirava de tan en tan, i els seus ulls, blaus com maragdes, quedaven en una suspensió indefinible.

En sortir del bany, començà a eixugar-se lentament. Essencià el seu cos de tanagra, contemplant-se tota nua reflexada en el llac argentat, i resseguint amb el pulveritzador els recons més íntims del seu cos.

Pobre Ramon! — mormolà encara, evocant-ne

el record, mentre la seva destra, xopa d'essència, s'endinzava entre les columnes magnífiques que servien de peanya al seu bust venusià.

—Si sabés on ha anat a consumir el seu fatal termini, potser encara hi seria a temps!... Maleides mitges! Això faltava!

Isabelina, distreta, perduda en el record, havia estirat tant el deliciat teixit de seda, que per poc n'escorre un punt. Afortunadament, no havia estat així, i en comprobar-ho, respirà satisfeta. Calçà els diminuts xapins, color de te, i es contemplà llargament en el mirall.

Cau bé, el te de les sabates amb el gris de les mitges — mormolà, bó i acabant d'ajustar-se-les fins a mitja cuixa.

Després quedà un moment pensativa, indecisa, com si dubtés i, per fi, es digué ella mateixa:

—Sí, sí: serà una mena d'homenatge al pobre Ramon! I, caminant de pressa com una gasela, s'adreçà a un armari i en tregué unes lligacames, orlades amb floretes blanques.

—Són les de núvia! Pobre Ramon, què content estaria si les veiés!

om deu gotes d'aigua, en caure en la quietud d'un llac misteriós, percutiren deu campanadetes en el rellotge Lluís XV del saló.

—Déu meu, tan tard!

I en quatre esgarrapades es tirà damunt la camisola, de color violeta clar, i el levíssim vestit de tricot de seda, que li queia com una altra pell sobreposada.

...Caminà un xic davant del mirall, estudiant, satisfeta, el rítmic moviment de les seves anques, lleugerament carneses. De seguida, quatre cops de pinta per posar en ordre la seva melena a la "garçonne", un xic de catmi, uns quants polvors i, plena de neguit, s'adreçà cap al menjador, per engolir, a peu drèt, el bol de cafè amb llet.

—A veure si faré tard! Varem quedar a un quart d'onze — es digué, mirant amb regel el rellotge.

En arribar al rebador, despenjà la "cloche" del paraigua, i de dintre en va caure un sobre.

—Una altra carta! — exclamà de malhumor —. A veure què dirà aquesta!

L'obrí, nerviosa. La carta deia així: "Senyoreta Isabelina: En Ramon, el seu marit, no ha volgut anar-se'n sense mi. Dju que entre vostè i jo l'hauríem arruïnada i com que jo sóc més econòmica i més bonica — ho diu ell, eh! — ha decidit que fugíssim a Amèrica. Roseta."

—Vaja un parell de beneïts! — digué, senzillament Isabelina, donant la darrera ullada al mirall —. Em cau bé, aquesta "cloche"! Em sembla que a en Lluís li agradarà!

I, temerosa de fer tard, baixà ràpida com una cabreta els quatre graons del xalet, travessà el jardí, féu parar un taxi que passava i ordenà:

—Al Modern Meublé; de pressa!...

UN NEN APROFITAT

DESPRES de mil ardits, en Peret i l'Angelina han lograt quedar sols en un recó del jardí i comencen a entreteixir l'etern diàleg de les parelles de setze anys.

De sobte, els interromp en tan agradosa feina, en Pepet, el germà menut de l'Angelina...

En Peret, que no està per perdre el temps, crida al nanu i li diu:

—Escolta, bufó: si te'n vas, et donaré una pesseta.

—No vull — contesta el menut.

—I si te'n dono dues?

—Tampoc!

—Doncs, què vols?

—Veure si en saps més que els altres.

L'Angelina no tingué més remei que celebrar rient la "gràcia" del seu germanet.

Dida Rott

UNA TACA DE CAFE

AQUELLA nit, marit i molla, es proposaven celebrar dignament l'aniversari del seu casament. Primer, soparen com uns reis. Plats escollits i picants, xampany i tot allò que els hi vingué de gust. Després, abans de celebrar l'aniversari amb l'acte trascendental tan propi d'un marit i muller, anaren al cafè, disposats a fer una digestió tranquil·la i reposada. Però, el beneït de l'abocador, en abocar el moka, ho féu amb tanta desgràcia, que en deixà caure la meitat damunt de la faldilla de la senyora.

L'incident, en realitat, no tenia gaire importància, sobre tot tenint en compte que el cafè sense sucre no taca; però aquell dia, el bon marit sentia un xic els efectes del xampany, i començà a cridar com un carreter.

Naturalment, en sentir aquells crits, de seguida s'hi va acostar l'encarregat i li donà mil excuses. Però els vapors del xampany seguïen els seus curs i l'home cada vegada cridava més.

—El propietari de l'hotel diu que en aquest recó de món no hi manca res. Si ara fos aquí, li demostraria que hi falta una cosa molt grossa!

—Això és insuportable! Aquesta faldilla em costa vint duros! Vostès venen obligats a pagar els danys que m'han ocasionat!

Cansat ja l'encarregat de l'establiment de sentir baladrejar aquell home, en descrèdit del local, insinuà amb certa duresa:

—El senyor, potser no s'ha fixat en què no està en lo just. Que reclama sense raó.

—Que no tinc raó? Això és insultar-me! Això...

—Perdoni, però fixi's en aquell rètol i veurà com no té raó.

El rètol deia així: "La casa sols respon dels objectes i de les prendes que es deixin al mostrador."

Una riallada general va acorralar al cridaire, que sortí del cafè amb la qua entre cames.

A. Boca d'Or

—Veig que per fi ha sapigut trobar-me. Ara, només falta que siga un xic decidit i que la calor faci notar els seus efectes!

LA NOTA D'EN MANEL

EN Manel estudiava el quart de dret i vivia a Barcelona. Els seus pares, uns bons burgesos de Girona, li enviaven cada mes els diners necessaris per viure, i si bé no li escatimaven res, el seu pare li exigia que cada setmana li enviés una nota detallada de com havia empleat els diners.

Ja veureu, en Manel tenia divuit anys i una fam de femella que el devorava de nit i de dia i no cal dir que bona part dels seus cabals anaven a parar als moneders de les tanguistes dels nostres cabarets.

Però lo difícil era justificar aquelles despeses. A força de rumiar, trobà una manera d'engatussar el seu pare i poder anar tirant de la rifeta.

Cada setmana, en la nota de gastos, hi constava invariablement aquesta partida: "Per higiene de la boca, 50 pessetes."

La primera setmana, el pare va trobar molt natural que el noi fos curiós i que seguís les regles naturals de l'higiene. La segona vegada, va pensar que havia fet neteja bucal a fons i que estaria ja un quant temps sense necessitat de tornar a casa

del dentista. La tercera vegada va arrufar el nas i a la quarta, agafà la ploma i escrigué a n'en Manel: "Estimat fill: per recader t'envio un catàleg de dentadures precioses. Es millor que et facis arrancar totes les dents i te'n quedis una per tota la vida. Em sortirà més econòmic. Ton pare."

El noi va contestar: "Estimat pare: ja hi havia pensat, també, en comprar-ne una, però en les dentadures del catàleg que m'envia, no n'hi ha cap que tingui el queixal del seny, que és el que ara m'està creixent a mi. Quan hagi fet la creixença total, llavors serà qüestió de pensar en dentença total, llavors serà qüestió de pensar en dentadures artificials. Per ara, no em sembla oportú, Manel."

Telegrama del pare: "Conforme esperar creixença. Procura que no te'l corquin!"
 L'home s'havia fet càrreg de les exigències naturals de la joventut.

Doctor Hatt

—Quin espant! Em creia que era un peix que treia el cap fora de l'aigua, i veig que és un home que fa el mort.

L'ESTADÍSTICA

DON Brauli Canons i Reçolons, era un home cèlebre, un estadista eminent. Ell ho estudiava tot, ho esbrinava tot i presentava estudis veritablement sorprenents de coses que semblaven insignificants, però que tenien enorme importància en el món de la ciència estricta. Havia fet l'estadística dels coixos que hi havia en tót el món; havia aquilatat el número exacte de pusses que es necessitarien per a desenrotllar una força de quaranta cavalls; havia establert la llargada que farien els cabells d'una dona lligats per les puntes. En fi: era un savi com una casa, un pou de ciència, un super-home.

En Lluïset, el seu secretari, tirava per home cèlebre, però encara no ho era. No havia realitzat més que un treball científic i no havia tingut gaire èxit. Però ell tirava per home cèlebre, i poc a poc, hi arribaria.

Donya Mercè, la muller de don Brauli, no podia veure ni en pintura als homes cèlebres.

—Més valdria que et cuidessis de la teva dona! — li deia moltes vegades, en veure que ni se la mirava, preocupat amb les seves cabòries.

Un dia, la senyora Mercè va entrar al despatx del seu marit en ocasió en què s'hi trobava sol en Lluïset, i li digué sense preàmbuls:

—Miri, jove, vostè és molt simptàic, molt agradós i jo no sóc gens lletja, veritat?

—Què hi busques, al diari?

—Un senyor sol que demani una criada. ....

—Per anar a servir?

—No; perquè em pagui la meva.

—Creu-me, nena, no siguis tonta. Jo et senyalaré el camí de la felicitat...

—Amb quin dit?

—Realment, senyora Mercè, vostè, no solament no és lletja, sinó que pot fer la felicitat d'un home.

—I vostè la d'una dona. Siguem felissos? I en sigueren.

Poc temps després, don Brauli cridà misteriosament al seu deixeble, i li va fer una confidència;

—Vaig a llençar un nou fruit dels meus estudis!

—De debó, senyor Canons?

—Oh, serà una cosa que sorpendrà a tothom. Es tracta res menys que de l'estadística dels cornuts que hi ha a la comarca.

—Ja la té llesta?

—Totalment acabada.

—I, quants n'hi ha?

—Vuit mil nou cents, justos i cabals.

En Lluïset, ànima de savi al cap i a la fi, mormolà amb gran pena:

—Està equivocada, aquesta estadística, senyor Canons: n'hi ha vuit mil nou cents un.

I caigué de genolls, confessant la seva falta.

El senyor Canons se'l quedà mirant amb ulls de savi ofès, que és una mena de mirar molt tràgic.

—Això no se'm fa, a mi, Lluïset! Això és una falta de respecte!

—Perdoni, don Brauli, Cregui que ha estat una temptació irresistible. La seva senyora...

—Si no és de tu ni d'ella, que parlo! — cridà el pou de ciència —. És de l'estadística!... És intolerable, senzillament intolerable, suposar que jo no m'hi havia comptat! Les meves estadístiques són irrefutables, sents?, irrefutables!...

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pells", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

UN HOME EMPIPAT

A Lulu, la dameta jove de la companyia, entra tota plorosa al quarto de la característica.

—Què teniau amb en Lluís, que cridava tant? — li pregunta aquesta.

—Res: coses d'ell. Figuri's, senyora Carme, que s'ha empipat de mala manera perquè ha trobat una petaca dintre el calaix del tocador.

—Dona, tu també! Podries tenir un xic més de compte! Que no ho comprens, que una petaca en el teu tocador, demostra que...?

—No, si no és per la petaca, que s'ha empipat, sinó perquè no hi havia gens de tabac a dintre!

L. A. Punta d'Or

VALENTIA

TRES turistes havien estat fets presoners per un soldà turc. Un d'ells era anglès, l'altre italià i l'altre espanyol.

El soldà es proposà averiguar quina de les tres

rares era més valenta i cridà els tres presoners a la seva presència.

—Tu, espanyol — li digué — ja et pots confessar, perquè vas a morir.

L'espanyol se'l mirà amb dignitat i es limità a contestar:

—Ets un miserable! On és el butxí? Que vingui!

Una volta sols l'espanyol i el butxí, aquell li va allargar un paquet de cigars i una bossa de monedes, i pogué fugir.

En cridar a l'italià i dir-li el soldà que anava a morir, aquell es tirà als seus peus plorant com una Magdalena i el soldà ordenà:

—Està bé, et perdono, però el butxí et prepararà per tal de què figuris entre els meus eunucs. L'italià, ple d'agraïment, li besà els peus i es retirà.

—Ara et toca a tu — cridà el soldà amb veu d'ogre, dirigint-se a l'anglès —. Já ho saps, que et tallaran la clepsa?

L'anglès no es dignà ni contestar. Arronçà les espatlles i pegà xuclada a la pipa.

—Això és un home — exclamà el soldà entusiasmat —. Et perdono la vida! Pots marxar quan vulguis!

—Molt bé, senyor, però, abans, fes-me portar unes altres calces...

Kahr

NO VALIA LA PENA!

ES dues de la nit, plovisqueja. Per la Rambla de Santa Mònica, el mercat d'"esclaves" està, amb tot i el mal temps, en el ple del seu moviment.

Del "Catàla" surt en aquells moments una superba dona, de gràcils i engrescadores formes.

El senyor Palaudaries, l'ex "corrido" retirat per excés d'edat, sent dintre seu una mena de reviscolament i, emprant l'aire tenoriesc dels seus millors temps, se'n va de dret cap a la formosa hetaira.

—Escolti, bufona? Que no ho veu, que es mullerà, si segueix pel carrer? Vol venir a fer-me companyia una estoneta?

La meuca se'l mira de cap a peus, amb un mig somriure dibuixat als llavis, i irònicament li contesta:

—Bah! Per quatre gotes, no val la pena!

R. Osk Hetta

***

VERITAT!

ENRIC, estudiant de quart any de batxillerat a l'Institut, és un excel·lent xicot, amb l'únic però de què li agrada excessivament el "mam".

Totes les observacions que els seus pares li havien fet, tots els pregs de la seva gentil cosina i promesa, l'Antoneta, havien resultat inútils.

El xicot, degut a desenganys dels que mai no havia parlat a ningú, s'havia donat a la beguda i el seu cervell estava sempre a mitges tintes.

Un dia d'examens, el catedràtic, amb l'intenció de fer-lo sortir del pas amb quatre preguntes ben senzilles, l'interrogà:

—Vol fer el favor de dir-me qui fou el primer home que descobrí que la terra donava voltes?

L'estudiant, sense vacil·lació, segur de les seves paraules, contestà:

—Noé, senyor catedràtic!

Kar Kamal

***

BON SISTEMA

MISTER John Esquifith, membre de la Royal British Kamelància Sport, havia vingut a Barcelona en viatge de turisme i posava en l'Hotel Ritz — consti que el reclam és gratuït — i ve't aquí que l'altra nit, després d'anar a veure "Las mujeres de Lacuesta", li varen agafar ganes de provar si a Espanya "las cuestas" que li interessaven a n'ell eren gaire dolces, i decidit es va embarcar cap al carrer de Muntaner, amb una "girl" de les que fan treure fum.

—A mí gustarme mucho Barcelona — exclamava ell —. "Yo, gastarme muchas pesetas en esta city" — i pomposament es picava la butxaca esquerra de l'americana.

La seva acompanyanta, que de seguida havia vist negoci a fer amb aquell anglès, asentia a tot sense

Conte a: 1111 1111 1111 1111

ULL PER ULL

discussió i disposada a fer passar al seu moneder maleta la cartera de l'entusiasme súbdit de ses magestats graciosíssimes, se l'emportà cap al Xalet — un altre reclam gratuït.

No cal dir que en una de les discretes cambres de l'acollidor edifici, míster Esquifith acabà de perdre el cap i totes les pessetes que portava, que l'aprofitada "girl" féu desaparèixer amb la major cura, de les seves butxaques.

I lo pitjor no fou això, sinó que, en trobar-se al carrer, sense ni cinc cèntims, no sapigué per on navegava i sols sabia que el seu hotel estava a la Gran Via.

Desesperat, l'home optà per anar carrer de Muntaner avall, i en arribar a la Diagonal, veient una parada de melons i cindries que hi havia en aquelles acerces, expressant-se amb penes i treballs, va preguntar per on havia d'anar per arribar a la Gran Via.

El venedor començà a donar-li explicacions en català, però, càl no hi hagué manera de què es poguessin entendre. El melonaire, empipat i per acabar, agafà un meló i amb totes les seves forces el llançà carrer Muntaner avall, bó i dient al míster:

—Què tants c... artrons! Seguiu el meló i arribareu a lloc d'una vegada!

Ara Rai

***

QUINA INTUITIVA!

SEGUIT de tots els seus deixebles, el doctor Busquets feia l'acostumada visita setmanal a tots els malalts de l'hospital.

Aquell dia, l'home estava de bon humor i anava explicant als alumnes les característiques de les malalties que anaven trobant al seu pas, fins que en arribar davant d'un malalt tot groc i aixafat, es parà i en tó doctoral començà la seva explicació:

—Vegi'n aquí, senyors, els runestos efectes d'una intoxicació professional característica. Aquest malaurat és víctima d'un enverinament, lent però continuat, pels efectes del verdet del cuore. Fixint-se que en la seva fulla d'entrada remarca que és músic...

—Veritat, que sou músic, bon home?

—Sí...

—I què toqueu? Corneta? Trombó? Cornetí? Saxofon?...

—No, senyor doctor... Toco el bombo...

K. Mal

Aquest número ha passat per la censura governativa

ESCRUPOLS

QUE vols que et digui, mamà? — va fer, tota desmenjada, la Carolina, mentres sa mare acabava de col·locar-li el vel de núvia i la corona de tarongina —. No em fa cap gràciai, casar-me amb en Francesc.

—Però, per què, tonteta? No és un bon xicot? No té una bona col·locació?

—Sí, tot el que vulguis, però no té ni un sol amic que sigui ric!

Tanot

—Ja t'he dit masses vegades que no m'agrada que fumis amb pipa.

—No ho deies pas així quan festejàvem.

...—Mira, maca, no cal que t'amoïnis gaire fent exposicions, perquè avui he donat una bona racció d'EROTYL a l'Albert, i no calen estimulants!

VISITA DE METGE

LA Rosa, l'opulenta mundana, feia mitja hora que s'havia tancat en el gabinet del doctor Masalleres, i aquest semblava que encara en tenia per estona. Ara una pesa, ara una altra, l'havia fet despullar per complet i tot era palpar i auscultar el seu cos de matrona romana.

Ella, callava i prenia paciència, però quan el metge donà per acabada la visita, enlloc de preguntar-li quant li devia, li digué, tot empolvant-se amb la diminuta brotxa del moneder:

—Són vint-i-cinc pessetes, maco!

Brigadier II

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

DISSABTE s'inaugurarà el "Novetats", transformat en teatre català, amb l'estrena per la companyia de l'Enric Borràs del drama de l'excels Guimerà, que va deixar per acabar a la seva mort, i ha acabat ara en Lluís Via, "Per dret diví".

Es d'esperar que aquell dia a "Novetats" hi hagi ple, i que tothom hi acudeixi, per aplaudir a l'Enriquet.

o o o

D'UNA nota de proveïments entregada fa pocs dies a la premsa: "Dada la abundancia de sardina y el precio que alcanza ésta..."

L'abundància de sardina, és cosa sempre probada, sinó que ho diguin les nenes que hi han a cà la Gravada.

o o o

UN altre paragraf de la mateixa nota:

"Este año, como ocurre siempre en parecida época disminuye la cantidad de pescado blanco, principalmente la merluza..."

En això sí que no hi estem pas conformes.

Puix això de la "merluza" abunda molt en els bars els dissabtes cap al tard del carrer de l'Hospital.

o o o

DIUEN de Cassà de la Selva que va ésser detingut en aquell poble un subjecte del Elore de Mar que es passejava pels carrers completament despullat.

Aquest home devia ésser "El último varón sobre la tierra".

El lloc és torça a propòsit que estaven i ja no hi són, a la Plaça Catalunya, allà al costat de la font.

A un senyor vaquer li varen posar l'altre dia una multa de mil pesetes, per vendre llet avariada.

Es cosa que està ben feta, puix sempre en qüestions de llet, s'ha de servir a les dames higiènic i baratet.

o o o

ES va estrenar al "Goya", "Una casa bien", d'en Vidal i Planas, aquell senyor que quan escriu ho fa amb un ganivet i sucant en un tinter ple de sang i fetge de burgés o de permanganat de potassa.

"Una casa bien" no ens va convèncer.

Es com moltes menors fules que presenten algun cop, allà a la "Villa Maruxa", o al carrer d'en Santaló.

o o o

AL "Barcelonés" ha debutat la Pepeta Ramos, "Goyita", nandulandesca cupletera barcelonina.

A la simpàtica Ramos, molts èxits li desitjem, com quan aixecava els cors al "Pompeia", i quelcom més.

o o o

S'HA tornat a obrir el "Folies", on fan com a peça "La alegre trompetería", aquesta sarquela que feien quan aquest humil Afarta Pobres era joveret.

Hi ha la Maria Olímpia, la Fernández i ademés, com a postre d'aquest plat, cinquanta xicotetes més.

o o o

AL teatre "Barcelona" es va estrenar la comèdia d'en Francesc de Viu "Hacer el amor".

I l'obra va tenir un èxit perquè això de fer l'amor, és cosa que ve bé sempre tan aquí com al Marroc.

LES mitjes virtuts del gran Anichatis, va constituir un èxit formidable. Val a dir que la gent de l'"Espanyol" s'hi va lluir de valent i que en Santpere, en Bergés i la Casals hi varen posar el coll.

Hi han "mitjes virtuts" per rato puix cada nit hi ha ple de noies dels carrers Nou, Sant Sadurn i Espalter.

o o o

SEGONS diu "La Vanguardia", ha mort a Bèlgica el campaner més vell del món.

Trobem que hem d'estar tristos

per la mort del veterà, puix aquí el tocar campanes, a l'ordre del dia està.

o o o

A Filadèlfia, 135,000 persones van assistir al combat Dempsey-Tunney.

En acabar-se el combat, Dempsey vençut pel seu contrincant, treia d'allò més sang per la boca.

Després de tot això em sembla que és cosa molt natural, que la gent combati els toros, per inhumà i immoral.

o o o

AL "Turó", amb motiu de la festa major de Sant Gervasi, s'ha aixecat un envelat quin pal central fa posar els ulls en blanc a totes les dames i damisel·les que el freqüenten.

El lloc és foraç a propòsit pel "corrido" aixelabrat, sobre tot, tenint en compte, que hi ha el Xalet al costat.

L'Afarta Pobres

que l'hi ha amb piques

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Atonia
Ronquera

Venda:

SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

Per irrigacions. Higiènic i desinfectant.

Perfumat, no faca ni embruta.

Es ven a ral el sobre a totes les farmàcies.

MAISON MEUBIF

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

LA MASCOTA

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1 - BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

MARCA REGISTRADA

NO VAL A BUDOR...

Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un calvavides per no anar a lona; Lavatges per a després del bany. Casa de curació pots que - encopguen. Polvos per matar enbres de dotze pots.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la LOTION LADIL que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unitó, n.º 5. Farm. U.

BLÉNORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA PL. 1.50

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

SOLA RETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelo 88

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza Exclusión de medicinales ABIERTO DIA Y NOCHE - Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc. .

—Per favor ,Francisquet, faci l'obsequi de no mirar, perquè ara em donaré esbranzida.